

DE HYGIËNE VAN HET LASSEN

VERVOLG
EN EINDE

GEVAREN VOOR DE SPIJSVERTERINGSORGANEN

Sommige lassers (met lichtboog of gas) klagen over last van de spijsvertering (maagkrampen, zure oprispingen (pyrosis), braakneiging en zelfs braken...

Bij het radiologisch onderzoek kan men in deze gevallen tekens van maagontsteking (gastritis) van ontsteking van de twaalfvingerendarm (duodenitis), ja zelfs van maag- of duodenaalweer, waarnemen.

Het percentage van deze gevallen is nochtans niet aanmerkelijk hoger dan in andere beroepen; het is mogelijk dat de lasdampen en de gebogen of moeilijke houding optreden als bijkomstige of ontvankelijk makende factoren. Een goede verlichting en een betere houding kunnen deze factoren gemakkelijk uitschakelen.

BRAND- EN ONTPLOFFINGSGEVAREN

a) Booglassen

Het lassen en autogeensnijden van ver-gaarbakken die stookolie bevat hebben, de werken naast zeer brandbare voorwerpen, de slechte staat van de lastpost en de uitrusting (kortsluiting, ontblote kabels, overbelaste geleiders) geven brand- en ontploffingsrisico's.

BESCHERMINGSMIDDELEN :

- Het elektrisch materieel in goede staat onderhouden; onmiddellijk ieder gebrek in de isolering herstellen en dit vooral op de plaats waar de kabel in de elektrode-houder dringt;
- Droge, lederen, in goede staat onderhouden handschoenen gebruiken;
- Niet lassen met een stroombron waarvan de ledige spanning hoger is dan 80 volt.

b) Gaslassen

De mengsels lucht-acetyleen zijn ontplofbaar wanneer er een gehalte aan acetyleen van 2,2 tot 55 % aanwezig is; een vonk kan een ontploffing verwekken in een atmosfeer welke slechts 2,5 % acetyleen bevat.

De mengsels zuurstof-acetyleen zijn ontplofbaar voor een gehalte aan zuurstof gaande van 2,8 tot 93 %; een acetyleen-generator kan ontploffen wanneer hij 7 % zuurstof inhoudt.

De vette stoffen vatten vanzelf vuur bij aanraking met perszuurstof; een brutale drukking in de regelaarschroef kan haar in brand zetten wanneer zij met vet ingesmeerd is of van slechte hoedanigheid is.

De vaten gevuld met calciumcarbide kunnen ontploffen bij ruwe stoten of bij het openen met een stalen werktuig (vonk).

BESCHERMINGSMIDDELEN (buiten de raadgevingen verstrekt voor het booglassen):

ZUURSTOFFLESSEN

- Nooit de regelaarschroef invetten.
- Ze nooit met geweld openen, maar geleidelijk.
- Stoten en warmte vermijden.
- De rubberslang van de zuurstoffles nooit met een vlam benaderen.

ACETYLEENFLESSEN

- De flessen nooit brutaal behandelen; ze met banden vastleggen om het vallen te vermijden.

- De flessen niet in te warme lokalen bewaren; in de winter, ze nooit opwarmen met een vlam; de regelaarschroef niet invetten.
- De acetyleenleidingen nooit met perslucht of zuurstof, maar met stikstof doorblazen.
- De regelaarschroef nooit ontdooien met de vlam, maar met warm water.

BESLUIT

Het autogeenslassen en -snijden veroorzaakt, bij gezonde personen, geen erge stoornissen.

Bij personen die een neiging vertonen tot chronische aandoeningen van de ademhalings- of spijsverteringsorganen, kan het uitoefenen van het beroep van lasser oorzaak zijn van het aanwakkeren dezer aandoeningen.

Wanneer de meest elementaire voorzorgen genomen worden, kan het beroep van lasser gerangschikt worden onder de ongevaarlijke beroepen.

De autogeenslassers en hun helpers, de autogeensnijders met de lichtboog of met de snijbrander, moeten onderworpen worden aan de geneeskundige voogdij met het oog op het opsporen van de beroepsziekten.

Nochtans worden de aandoeningen welke men bij hen kan aantreffen: de chronische oogbindvliesontsteking, aandoeningen van de oogmiddens en oogfundus, de gastritis (ulcereus of niet), de siderosis van de longen, niet als wettelijk erkende en als dusdanig schadeloos gestelde beroepsziekten aangezien. Het zijn, wat men noemt, eenvoudige « arbeidsziekten », d.w.z. ziekten die door de arbeidsvoorwaarden kunnen beïnvloed worden, maar die er geen rechtstreeks gevolg van zijn zoals dit wel het geval is met beroepsziekten.

Wat de geneeskundige voogdij betreft, valt het lassen en snijden met de elektrische lichtboog of met de snijbrander van oude, met loodhoudende verf bedekte, metalen stukken, onder toepassing van art. 121 (vergiftiging door lood en zijn verbindingen).

De loodvergiftiging is een wettelijk erkende en als dusdanig schadeloos gestelde beroepsziekte, onder de voorwaarden gesteld door de wet op de beroepsziekten.

DE HYGIËNIST.

François FALQUE

EEN SYMPATHIEKE LASSER

In een klein lokaal van de garage der C.W. Salzannes, werkt een lasser gans alleen en altijd in zittende houding. Als hij u verwelkomt, nadat hij zijn helm en veiligheidshandschoenen heeft uitgedaan, bemerkt ge dat het een flinke kerel van 28 jaar is, met een aantrekkelijk uiterlijk, een vranke blik en een mooie baritonstem.

Waarom werkt hij niet in de werkplaats, samen met zijn makkers? Dat is een lang verhaal, een mooi, een verheven, een aangrijpend verhaal...

(Vervolg blz. 20.)

EEN SYMPATHIEKE LASSER

(Vervolg van blz. 19.)

In 1946, kwam François Falque als leerjongen in dienst van de « Bas-Près » (1). Drie jaar later, werd hij tot lasser A benoemd. Wat een mooie stiel voor een levenslustige mens! De jonge werkman houdt van zijn werk; hij houdt ook van mooie liedjes en waagt zijn kans op tal van « crochet-avonden ». Hij krijgt vlug plankenvastheid en wordt een succesvol zanger en animator.

Het leven lacht hem toe, temeer omdat hij kennis gemaakt heeft met een lief meisje, Monique Lacroix, waarmee hij zich een weinig later verlooft.

Dan plots, in volle zomer, op 9 augustus 1952, treft hem het vrede ongeluk. De kinderverlamming veit hem neer, in volle jeugd; zijn bekken en beide benen zijn verlamd. Hij wordt dringend gehospitaliseerd en zal, gedurende negen maanden, vechten tegen de ontmoediging en de verschrikkelijke gevolgen van de ziekte.

Zijn verloofde — er zijn gelukkig, nog flinke meisjes — verre van hem in de steek te laten, blijft hem moed inspreken. François Falque, kan stilaan de spieren van het bekken opnieuw gebruiken en zijn rechterbeen wordt weer voor 50 % gezond.

Door de tegenslag nog inniger verenigd, trouwen de jonge verloofden op 29 augustus 1953.

Enkele weken later, komen de hh. Simonet, die toen de centrale werkplaats leidde, Hautecourt, bureauchef P, en andere ambtenaren samen om het geval van de jonge lasser te onderzoeken. Welk werk zal hij nog kunnen uitvoeren? Kan hij in een bureau benuttigd worden? François Falque wenst te blijven wat hij was, ondanks zijn slechte benen. Daarom wordt alles in het werk gesteld opdat hij zijn stiel weer zou kunnen uitvoeren. Op honderd meter van zijn huis richt men hiertoe een lokaal in; ook vervaardigt men een driewieler waarmee hij gemakkelijker die afstand kan afleggen en, dagelijks, brengt men hem kleine stukken die hij, in zittende houding, kan lassen.

Zo kan hij dank zij de sociale geest van zijn chefs en de vriendschap van zijn werkmakkers, zijn stiel bij de Maatschappij blijven uitoefenen.

Sindsdien leidt hij een normaal leven van werkman, echtgenoot en, weldra ook van vader: in 1955, komt een zoontje het geluk van het jonge huisgezin nog vergroten.

Maar François Falque heeft heimwee naar de planken. Hoe zou hij, in zijn toestand, weer op het toneel geraken? Zijn vrouw begrijpt het drama dat zich in zijn binnenste afspeelt. Er is maar één oplossing die haar man volledig gelukkig kan maken. Daarom zet zij hem tot oefenen aan, ten einde, ondanks zijn handicap, ook op het toneel zijn vroegere plaats opnieuw in te nemen.

Weldra staat hij weer op de planken en wordt van overal om zijn medewerking verzocht. Elke zondag animeert hij een vertoning. Het doek gaat open als hij op zijn plaats is en, zodra hij zingt, vergeten zelfs de ingewijden wat zijn glimlach verbergt... Hij die zich lastig verplaatst, organiseert spelletjes om het publiek te vermaken.

Wat moeten we hier nog aan toevoegen? Is dit aangrijpende verhaal geen les voor ieder van ons? François Falque heeft het onheil en de ontmoediging overwonnen. Toen we hem een bezoek brachten heeft hij ons zijn tegenslagen en zijn successen in volle eenvoud verteld.

Op het einde van ons gesprek, was hij maar om een ding bekommerd: « Is het wel nodig gans mijn verhaal volledig in uw tijdschrift op te nemen? Iets zou ik toch willen gedrukt zien: de innige dankbaarheid die ik voel voor mijn vrouw, mijn chefs en mijn werkmakkers. »

(1) Zo wordt de C.W. Salzannes in de omgang genoemd.

